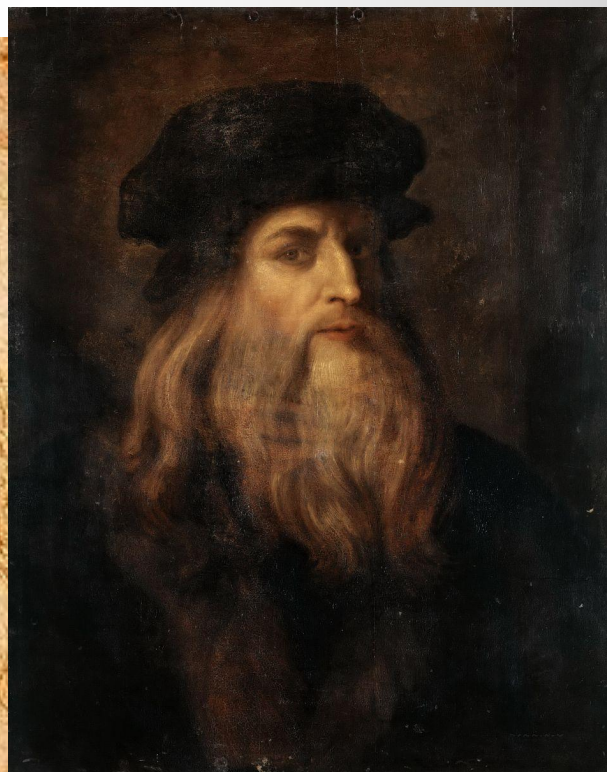
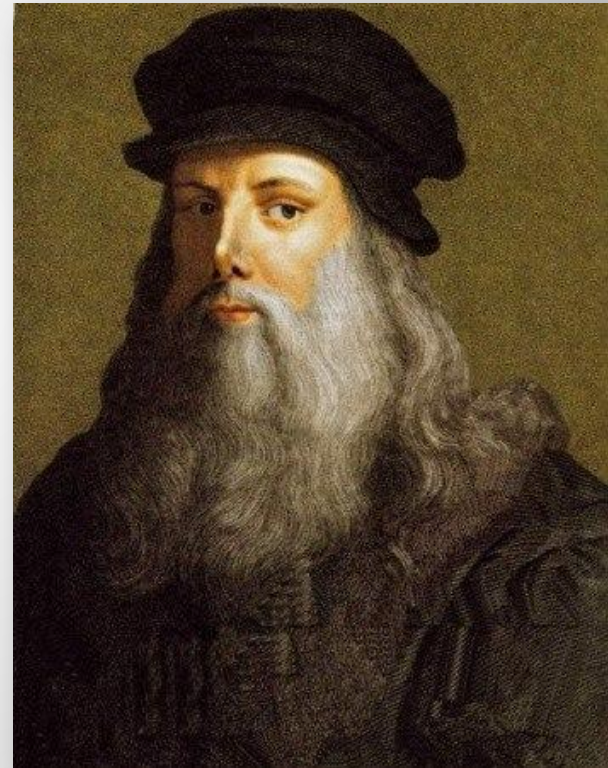

Леонардо да Вінчі.

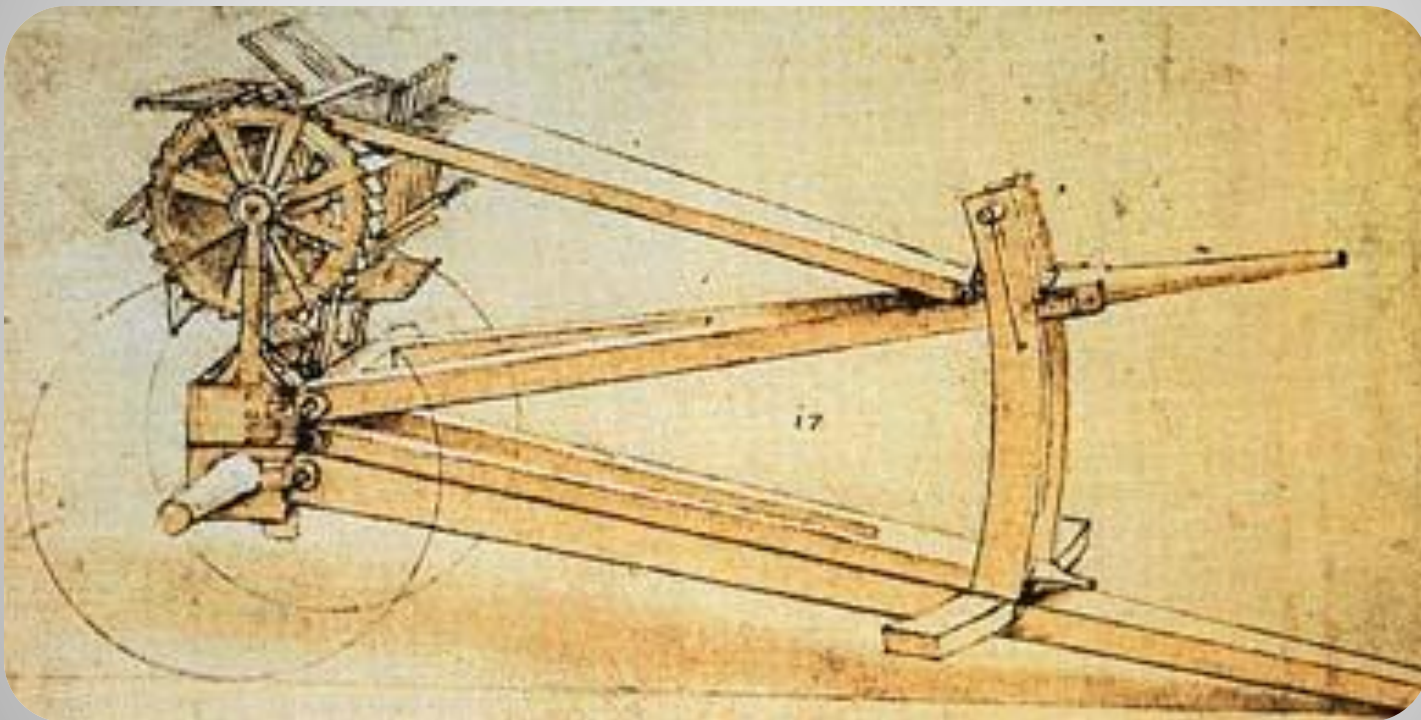
- **Леонардо да Вінчі** народився 14.04. 1452 року в невеликому місті Вінчі, недалеко від Флоренції. Дома, крім читання, письма і арифметики його навчили елементарної латині, музики і співу.

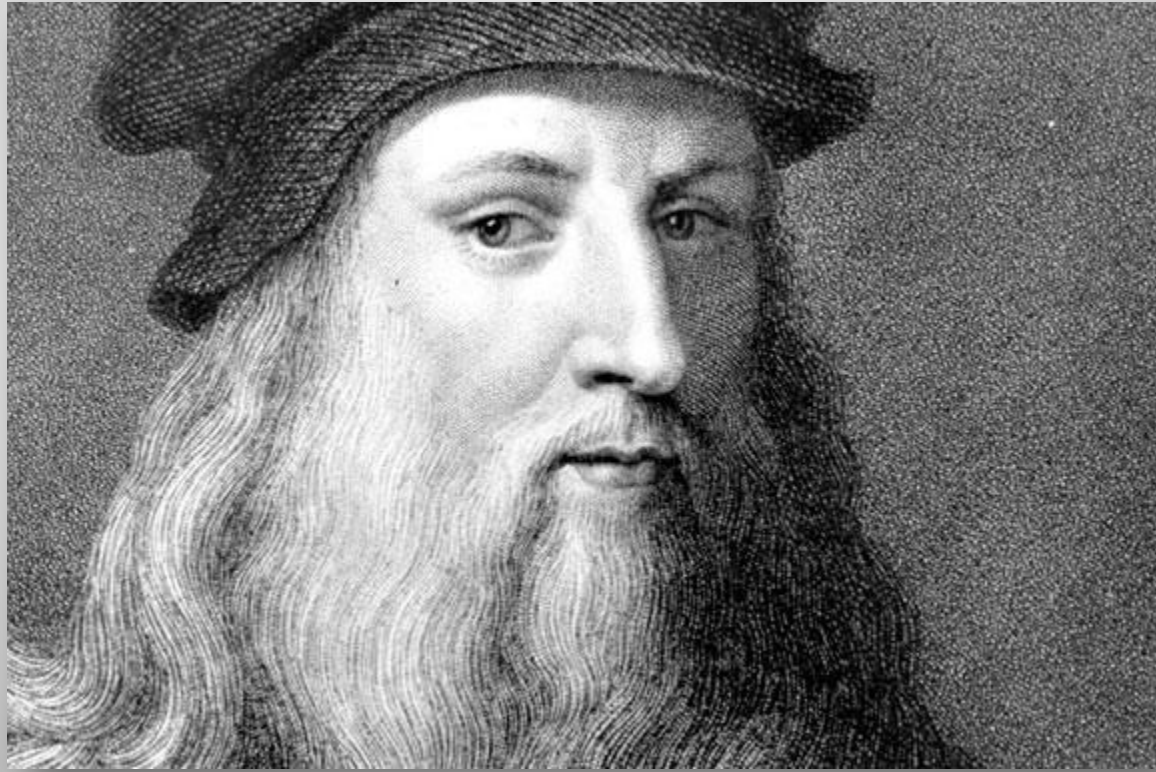

- Помітивши захоплення сина малюванням і ліпкою, батько Леонардо-П'єро да Вінчі віддає сина на навчання до знаменитого скульптора і живописця Андреа Верокіо. Майстерня Верокіо, де Леонардо створився, як художник і в значній мірі як учений, була в 70-х роках 15ст. головним художнім центром Флоренції. Тут виховували любов до природи, точного малюнку і точного моделювання.

- У 20 років Леонардо да Вінчі був проголошений Майстром.

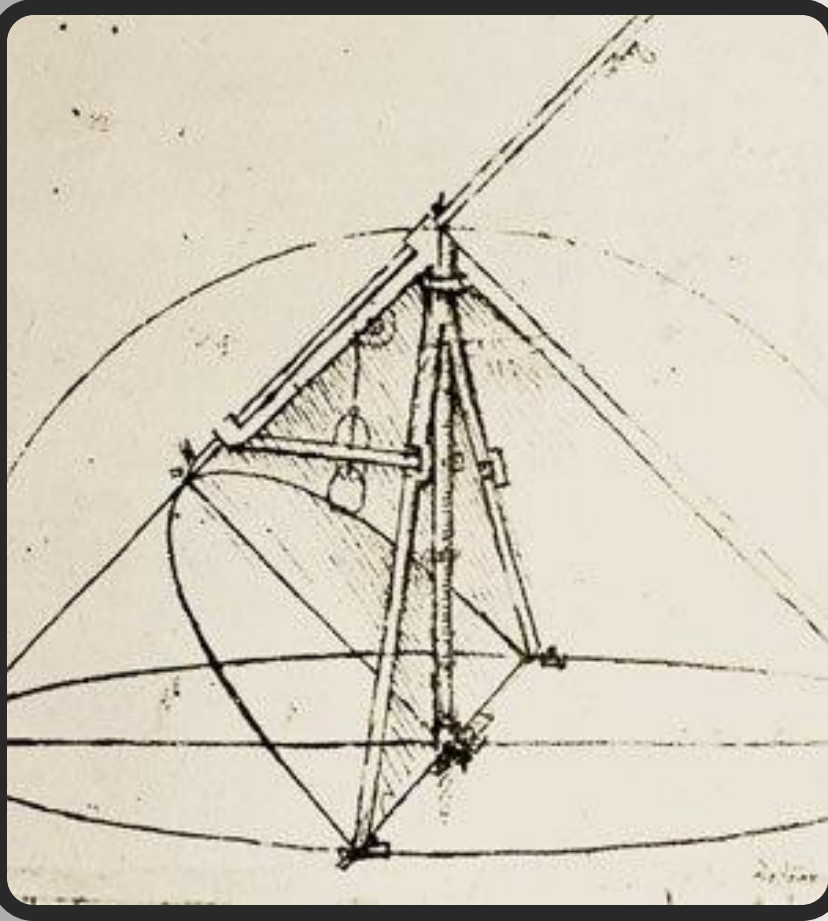

- З 1472-1482 р. він живе і працює у Флоренції, з 1482-1499 р. - і Мілані, потім знову у Флоренції (1499-1506) і в Мілані (1506-1513). В 1516 році після трьох років роботи в Римі, Леонардо да Вінчі переїжджає до Франції по запрошенню французького короля і там проводить свої останні роки.

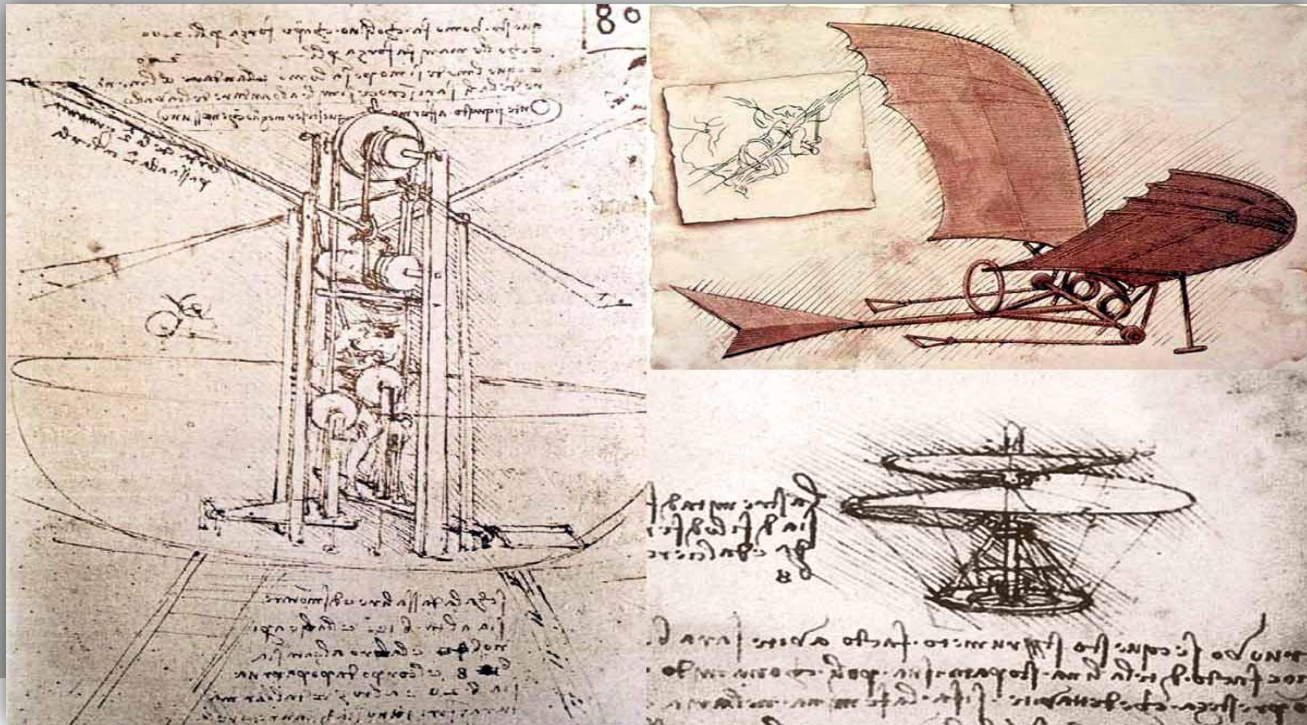
- Для Леонардо мистецтво завжди було наукою. Займатися мистецтвом означало для нього створювати наукові викладки, спостереження і досліди. Зв'язок живопису з оптикою і фізикою, з анатомією і математикою заставляла Леонардо ставати ученим. І часто учений віддаляв художника. Хоча в нього є картина відома всьому світові "Мона Ліза" – портрет молодої городянки.

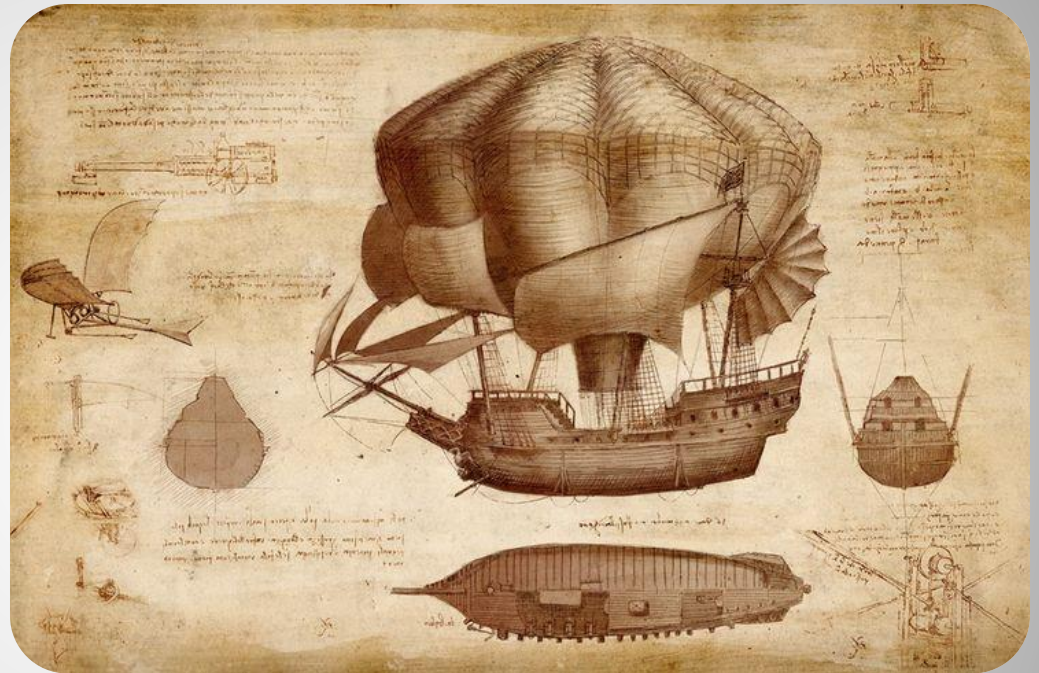

- Особливо високо цінив Леонардо математику. Він винайшов багато приладів призначених для розв'язування математичних задач (пропорційний циркуль, прилад для побудови параболи, параболічного дзеркала та ін.). Велике місце в працях Леонардо посідає розробка теоретичних принципів з розв'язуванням конкретних прикладних задач.

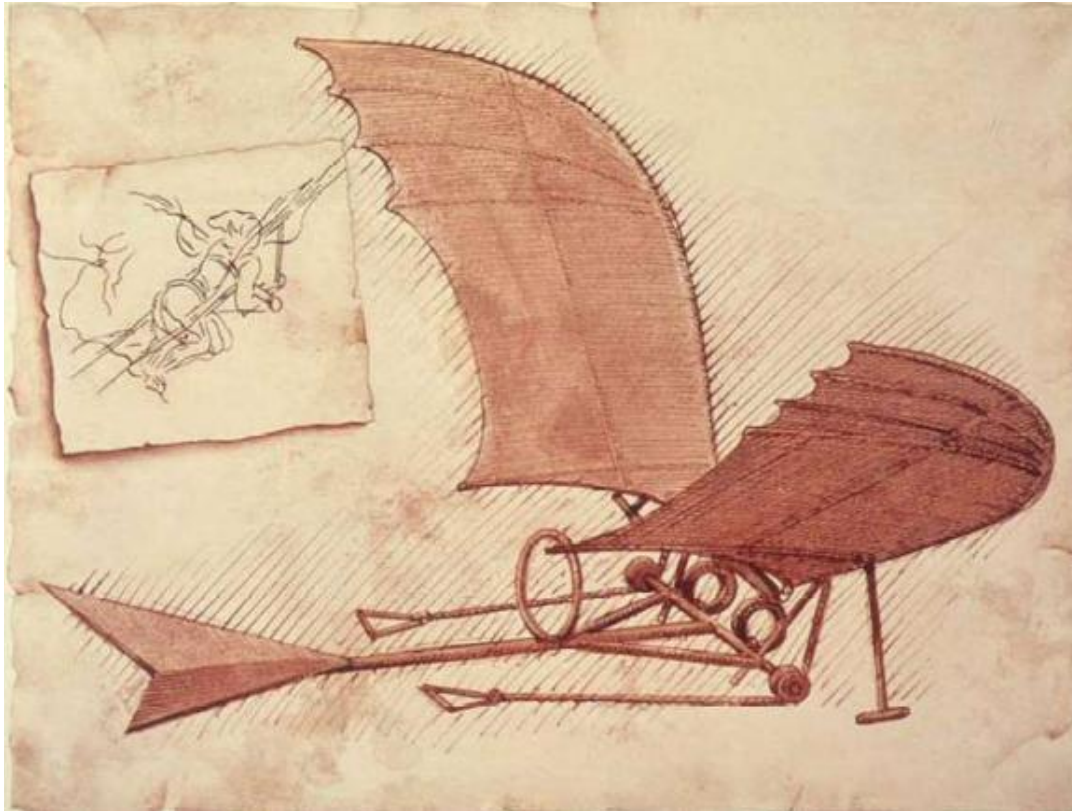
- Леонардо да Вінчі вперше і багато займався питаннями польоту. Перші дослідження, малюнки і креслення, присвячені літальним апаратам, відносяться приблизно до 1487 року (перший Міланський період). В першому літальному апараті використовувались металеві частини; людина розміщувалась горизонтально, приводячи механізм у рух ногами і руками.

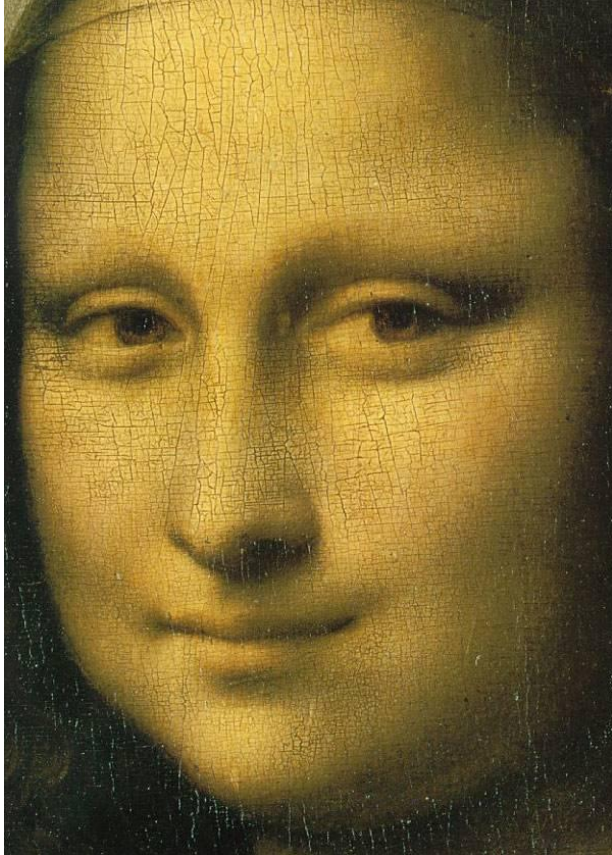
- Пізніше Леонардо змінив метал деревом і тросником, мотузки – твердими з'єднаннями, а людину розмістив вертикально. Він намагався звільнити рухи людини: "Людина в своєму літальному апараті повинна зберігати свободу рухів від пояса і вище... У людини запас сили в ногах більший, ніж потрібно по її вазі". Але відсутність упевненості в тому, що цієї сили досить для успішного польоту в будь-яких умовах, привело його до думки про використання пружини, як двигуна і про планер, з яким з яким можна здійснити, якщо не повний політ, то хоча б провисання в повітрі. Він побудував модель планера і готував його випробування. Намагання зберегти людину в процесі цих випробувань, побудило його до винайдення парашуту.

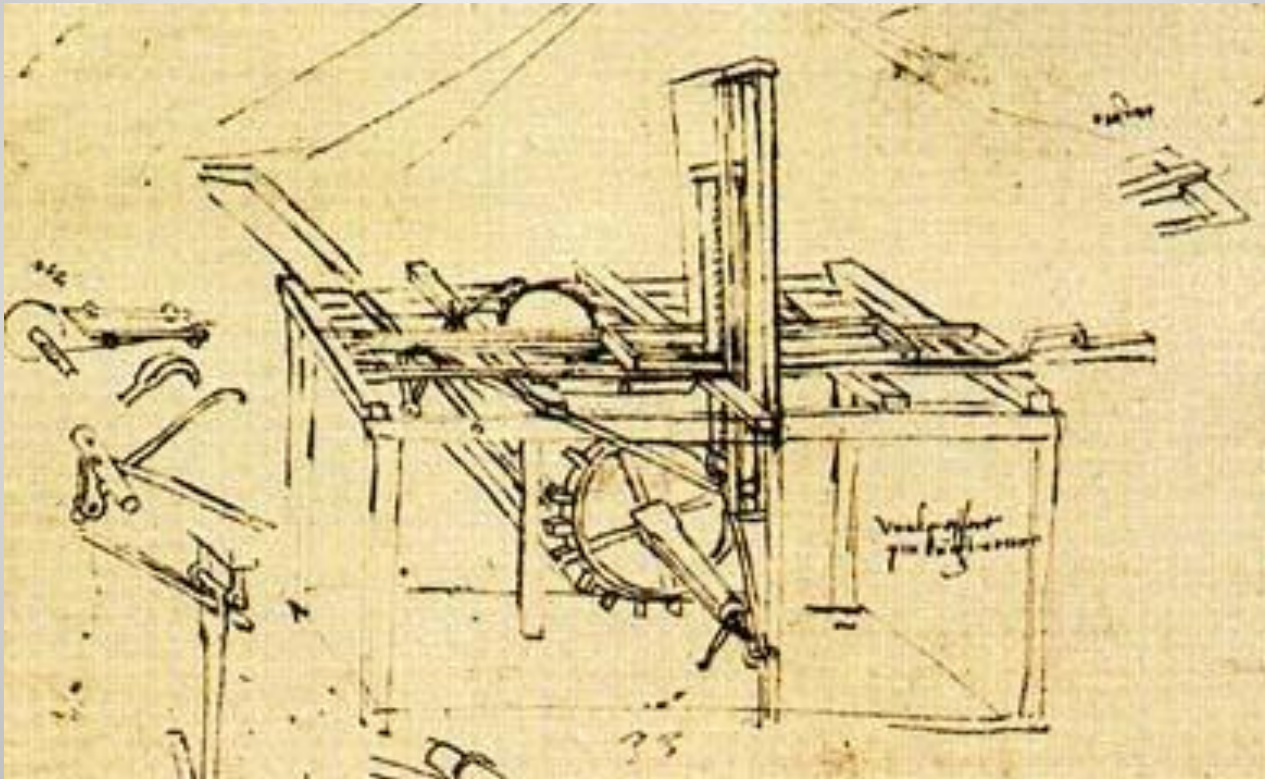
- Логічно до літальних апаратів Леонардо ішов від спостережень за тим, як літають птахи, метелики, літаючі миші, вважаючи, що крило для людини потрібно робити за типом крила літаючої миші.

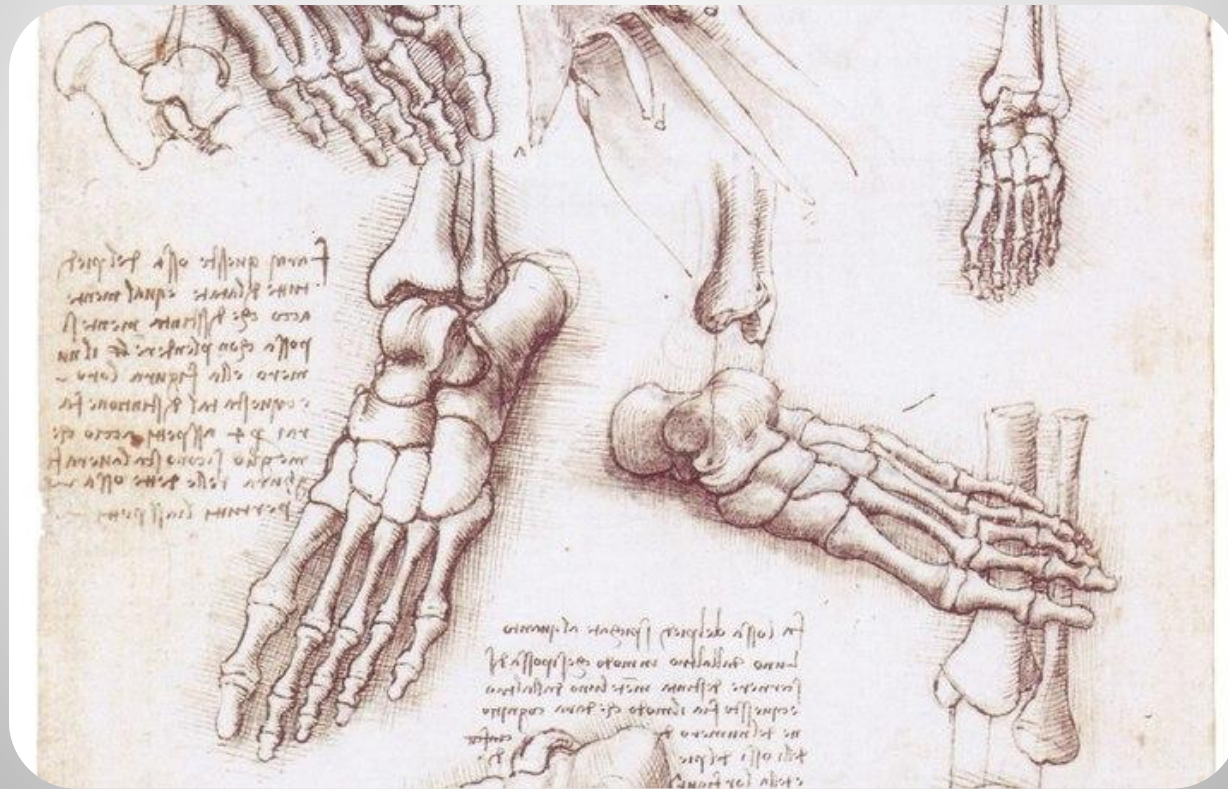
- В працях з оптики, більш ніж в іншій області, відбилось поєднання наукового генія Леонардо да Вінчі з даром великого художника

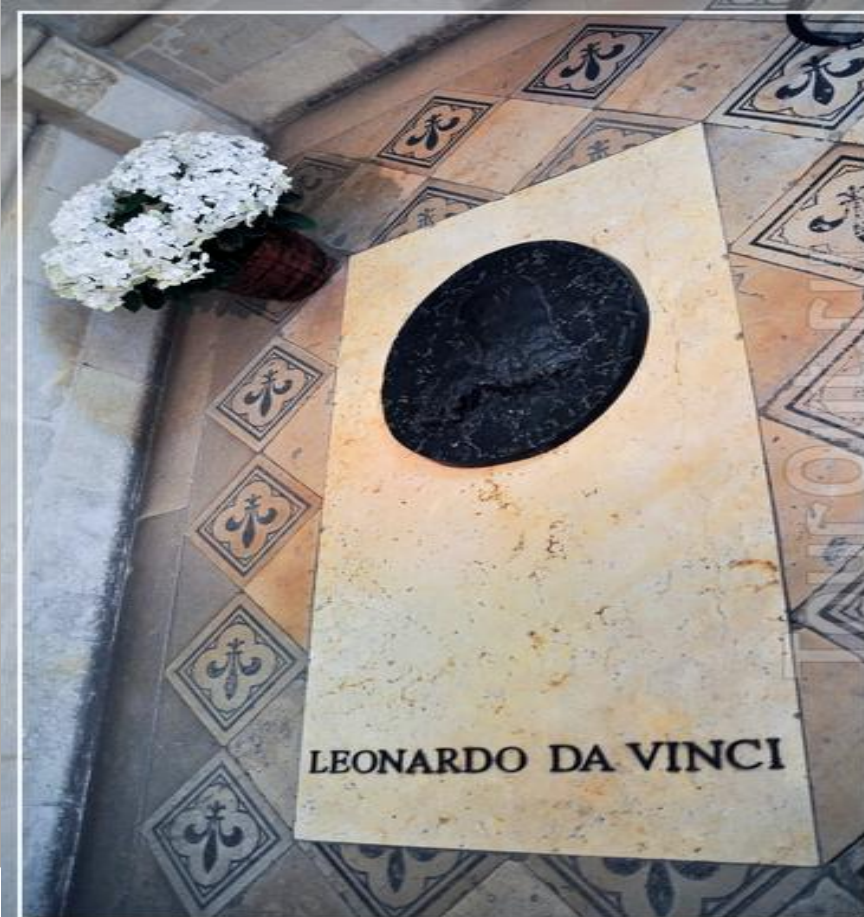
- Важко перерахувати всі інженерні проблеми, над якими працював допитливий розум Леонарда. Він винайшов багато видів станків для прядки, ткання та іншої мети.

- Леонардо да Вінчі займався також питаннями геології і палеонтології, фізіології рослин і анатомії людини, філології і агрономії. Можна лише дивуватися і пишатися багатогранністю інтересів і допитливістю розуму цього мислителя. Але Леонардо да Вінчі, як учений був відкритий лише в кінці 17 ст.

- Помер Леонардо да Вінчі в 1519 році в Франції. Любуючись сьогодні картинами Леонардо да Вінчі, розглядаючи його проекти різних споруд, людство вдячне цьому таланту із гігантів епохи Відродження.

Мікеланджело Буонарроті.

Мікеланджело Буонарроті (1475-1564) — італійський скульптор, художник, архітектор, поет й інженер, знаменитий представник епохи Високого Відродження. Він був першим скульптором, який добре знався на анатомії людини, і для зображення людського тіла у вигляді скульптур, працював з твердим матеріалом — мармуром.

З 1488 він навчався в майстерні у художника Доменіко Гірландайо, а через рік перейшов у школу мистецтв Лоренцо Медічі у Флоренції. Медічі був наставником Мікеланджело, він розгледів його талант і всіляко сприяв його творчості. У період з 1490 по 1492 рр. були створені рельєфи «Мадонна біля сходів», «Битва кентаврів», в яких втілювався геніальний талант юного майстра. У 1492 році, коли помер Медічі, Мікеланджело повернувся в рідні краї.

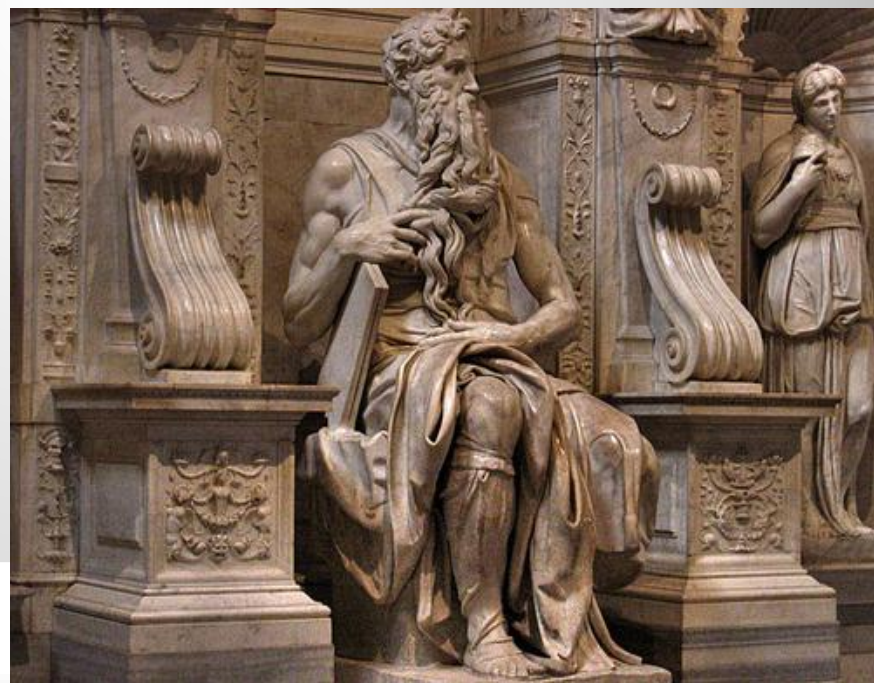
У 1496 році на запрошення кардинала, який купив його мармурове творіння — «Купідона», Мікеланджело переїжджає до Риму і працює до 1501 року над скульптурами «Вакх» і «П'єта» в соборі св. Петра. З Риму він повернувся до Флоренції вже відомим і шанованим скульптором. Тут Мікеланджело створює знамениту скульптуру Давида з мармуру (1504), над якою працював довгих три роки.

Мікеланджело приїжджає в Рим в 1505 році для роботи над замовленням папи римського Юлія II. До 1512 роки з перервами майстер працює над створенням гробниці для тата, статуєю Юлія II з бронзи, а також розписує фрески стелі Сікстинської капели (серед них: «Страшний суд», «Потоп»).

Після смерті папи Юлія II в 1513 році, Мікеланджело продовжує роботу над надгробної скульптурою, на яку, за загальними підрахунками, великий скульптор витратив близько сорока років свого життя. З безлічі незавершених частин проекту, закінченою статуєю був лише знаменитий мармуровий Мойсей.

У похилому віці Мікеланджело все більше часу приділяв архітектурі. Новий папа призначив його головним архітектором при реконструкції храму Святого Петра в Римі, де Буонаротті працював безоплатно. Величезний купол собору, спроектований Мікеланджело, був закінчений вже після смерті великого творця.

Помер Мікеланджело 18 лютого 1564 в Римі і був похований у Флоренції в церкві Санта -Кроче.

Рафаель Санти.

Рафаель Санти — італійський живописець, графік, скульптор і архітектор епохи Відродження.

Народився Рафаель 28 березня 1483 в Урбіно, Італія. Перше навчання художній майстерності проводив його батько — Джованні Санті. Залишившись в 11 років сиротою, Рафаель став навчатися у П'єтро Перуджіно — відомого італійського художника.

Спочатку Рафаель копіює стиль свого вчителя, а пізніше виробляє свою неповторну манеру написання картин. Неповторну — бо його полотна чисті фарбами, легкі, фігури на них правильні в пропорціях. Однак анатомічні знання були отримані не відразу. Лише приїхавши у Флоренцію, ознайомившись з найбільшими роботами Мікеланджело Рафаель став вчитися пропорційного зображення людських тіл.

Творчий пік в біографії Рафаеля починається приблизно в 25-річному віці. Він переїздить до Риму, де отримує кілька найцінніших замовлень. Так він виконує фрески в палацах і соборах. Там же Рафаель проявив себе як архітектор — був одним з керівних будівництвом собору Святого Петра. Картини Рафаеля найбільше прославлені завдяки його мадоннам. Він написав безліч полотен із зображенням Богоматері.

6 квітня 1520 Рафаель помер у 37 році життя від гарячки, яку він захопив при розкопках; вона була смертельна для його виснаженого організму.

Найвідоміші картини Рафаеля:

- Преображення Христове
- Сикстинська Мадонна (1513)
- Мадонна Конестабіле (1504)
- Марія з немовлям Заручини Марії
- Мала мадонна каупера
- Мадонна в зелені.
- Марія з немовлям і Іоанном Хрестителем
- Сон лицаря
- Св. Себастьян
- Портрет папи Лева X

Тиціан Вечелліо.

Тіціан Вечелліо італійський живописець епохи Високого та Пізнього Відродження, головний представник венеціанської школи. Мав великий вплив на творчість митців різних країн і епох.

Художник походить з невеликого містечка П'єве ді Кадоре, що поблизу Венеції. В родині було п'ятеро дітей, Тіціан — друга дитина нотаріуса Грегоріо Вечелліо.

Він вчився у Венеції в Джованні Белліні, в майстерні якого близько зійшовся з Джорджоне, працював у Венеції, а також в Падуї, Ферарі, Мантуї та Римі. Тісно пов'язаний з венеціанськими художніми кругами, видатний майстер венеціанської школи живопису — Тіціан втілює у своєму творчому житті гуманістичні ідеали Відродження. Його мистецтво відрізняється багатогранністю, широтою захвату дійсності, глибоким розкриттям драматичних сторін психіки людини, її внутрішніх конфліктів. Після знайомства з роботами Мікеланджело та Рафаеля художник почав розробляти самостійний стиль. Але це було обране запозичення ідей, бо як індивідуальність Тіціан-художник вже існував.

Тіціан був одруженим, мав родину. Дружину звали Цецилія Сольдано. Їх зв'язували досить міцні почуття, бо після її передчасної смерті Тіціан цілий рік перебував у депресії і не брався за пензлі. Тіціан викликав з П'єве ді Кадоре сестру, що виховувала дітей і правила в оселі.

Родина мала трьох дітей, синів Помпоніо і Хораціо, дочку Лавінію. Помпоніо виявився гульвісою, витрачав великі гроші і довго докучав батькові і всій родині. Тіціан багато робив, аби приборкати невдалого сина, знаходив йому посади, давав гроші. Відносини з Хораціо були спокійнішими. Хораціо знаходив з батьком спільну мову, сам був художником і допомагав батькові в роботі. Він помер за життя батька від чуми. Втіхою була дочка Лавінія. Вона вийшла заміж і старий Тіціан побачив онучку. Лавінія померла при пологах. Наприкінці життя Тіціан став самотнім.

- Тіціан, як й Джорджоне, не закінчив свою останню картину «Оплакування Христа», яку він призначав для власного надгробка. Її завершив Джакомо Пальма Молодший, якого попросили домалювати фон. Він залишив на картині напис: «Пальма шанобливо закінчив те, що Тіціан залишив незакінченим».
- Останній рік життя він хворів. Часто усамітнювався. Існує думка, що Тіціан помер від чуми, що вирувала тоді у Венеції. Але померлих від цієї пошесті у Венеції забороняли ховати в церкві. Для Тіціана зробили виняток. Його поховали в Соборі Санта-Марія Глоріоза деї Фрарі.

Життя Тіціана приваблювало багатьох. Його талант і фінансовий успіх зачіпали. Про нього писав скандальний приятель П'єтро Аретіно (1492—1556) в листах і оповіданнях про живописців. Але пов'язаний з майстром грошовими інтересами, більше ховав, ніж висвітлював. Дещо знав про Тіціана і Джорджо Вазарі (1511—1574), що подав біографію майстра в своїх «Життєписах». Але і Вазарі знав не все і не в повному обсязі. Третім історіографом був Лодовіко Дольче (1508—1568). Однак білих плям в його життєписах не поменшало, а багато чого залишилося невідомим.

Дякуємо за увагу
Підготували
учениці 8 класу
Філіпович Катя і
Куліковська Софія

